

Lola Camps

MARE IN ITINERE

Plecs de la Paraula 04

Primera edició:
Desembre 2015

"Flor Natural en els Premis Literaris Vila de Paterna
LI Jocs Florals 2015"

© Lola Camps Paricio

© D'aquesta edició,
Babilonia edicions.
Navarrés.
babiloni56@gmail.com
www.edicionesbabilonia.com
Coordinador: Paco Pérez Belda

I.S.B.N.: 978-84-944316-4-7
Dipòsit Legal: V-2808-2015
Impressió: Grafigrau, SL Xàtiva (València)
Impress en País Valencià. Printed in País Valencià

MARE IN ITINERE

Lola Camps

Visc i treballo a mig camí entre dues províncies.
Aquest quadern és el fruit de la letargia obligada,
dins d'un tren de rodalia,
on de vegades, fins i tot,
veig l'alba.

A tu, que creixes com l'herba.

EN EL CAMÍ

Pertanc a una generació de mares que no vam ser educades per a ser mares.

Vam nàixer i vam créixer en un país lliure, on la gent humil, per primera vegada en molts anys, podia donar un futur a les seues filles. El país de les oportunitats, deien, amb una educació gratuïta i de qualitat.

Gràcies a l'interès i la lluita dels nostres pares i mares ens formàrem com mai abans ho havia fet una dona. Vam aprendre de lleis, de números, de literatura, de ciència. Ens van donar l'oportunitat de pensar, d'investigar, d'accedir a un món laboral, deixant de banda allò de "profesión sus labores", per a aconseguir la, tantes vegades desitjada, independència econòmica.

Però tot té un preu: El país no estava preparat per a canalitzar aquesta revolució, molts homes no estaven en disposició de conviure amb les dones com a éssers iguals i probablement moltes de nosaltres tampoc no aconseguíem trobar el nostre lloc.

Vam aprendre a ser homes, metgesses, advocades, economistes, soldats i se'ns va oblidar ser mares. I eixa maternitat tardana, retardada per aconseguir moltes altres metes, per enllestir molts altres plans, en la majoria de les ocasions ha tocat la nostra porta, i aleshores ens ha fet sentir-nos culpables.

Per això aquest poemari està dedicat a totes aquelles dones que com jo, es troben permanentment anant i tornant, en un trajecte que mai no s'acaba, "in itinere" i que, com a mi, els agradaria no sentir-se jutjades i valorades únicament pel treball que realitzen fora de casa, i poder triar, i baixar d'un món que corre tant, que va tan a pressa, i assumir la maternitat com una etapa més de la vida, a la qual és necessari dedicar temps, ganes i il·lusió.

Aquest treball també està escrit pensant en les nostres filles i fills, que pateixen les conseqüències de les nostres mancances. Pensant en els nostres companys, perquè alguns d'ells, com el meu, saben entendre i respectar aquest sentiment de culpa que sempre ens acompanya. Pensant en els nostres pares i mares, que en el seu afany per donar-nos un esdevenidor, sense lligams, no van sospitar el que estava per vindre.

I finalment m'agradaria, des d'aquest xicotet i humil viatge poètic, dirigir-me a les autoritats, per a exigir que facen, d'una vegada i per sempre, efectiva i real la conciliació laboral i familiar. Que està en joc la felicitat, la salut i l'educació de les nostres filles i els nostres fills i, com a conseqüència, la de tot un país.

I ara, vos deixe, que tinc pressa.

Mare in itinere

No sóc una mare a l'ús.

Sóc una mare sense mare.

Mare convençuda.

Mare in itinere.

Mare en trànsit.

Mare a l'abast de les mares Estivill.

Mare origen,

que es cobreix

l'oïda

per a no escoltar

els crits que vénen de fora,

i sí els que reboten

en el buit

del meu estómac,

els ecos de la meua infantesa.

No sóc una mare a l'ús.

Sóc una mare que juga,

que riny poc,

que anhela molt.

Mare culpable.

Mare viatjada

(passat, present, futur).

Mare in vitro.

Mare niu.

Mare conte.

Mare-mare.

Abans de tu

Vaig ser la més menuda de tres germans.
Vaig arribar,
quasi sense esperar-me,
un divendres
al voltant de les tres de la vesprada.

Vaig sortejar diversos obstacles:
una dura transició,
un bon col·legi de monges,
ser la més alta de la classe,
algun desamor,
mot d'estudi,

un primer contracte fem,
moltes ganes de ser mare
i algun buit
dins de l'ànima
impossible d'omplir

Una nit de Reis,
devia tindre sis o set anys,
el meu germà em portà al cine
a veure "*La Cenicienta*".

Eixe és el record més bonic de la meua infantesa.

Els nervis,
un pessigolleig que recorria el meu estómac,
la màgia,
tot inundat de màgia,
els llums de València.

El meu germà va omplir la meua vida
de dibuixos,
d'emoció,
de regals,
de nits de Reis meravelloses com aquella.

Un dia se'n va anar
i em va deixar les seues pel·lícules,
l'amor per la vida,
el pensament que anuncia
que els diners no valen per a res
i que es pot aconseguir
tot allò que et proposes.

Aquell dia vaig aprendre dues coses:
A viure la vida com si s'acabara a l'endemà,
i que ningú no se'n vaja del meu costat sense acomiadar-me.

Fins sempre.

Your song

La nostra cançó
llençols sense ordre
peus embolicats
i allà lluny
sonava la nostra cançó.

París,
un hotel de tercera
i tota l'estima que cap
en un tren de llarg recorregut.

París,
el Sena,
el Louvre,
Notre-Dame,
la Torre Eiffel
agafats de la mà,
protagonistes
de la nostra pròpia pel·lícula,

i allà lluny
sonava la nostra cançó.

Recorde els teus entrepans de xocolata,
de pa amb oli i sal.

Recorde les nits en vetlla,
els draps amb vinagre.

També recorde que per a mi
vas ser la mare més bella entre totes les mares
i que sempre t'acompanyava a comprar.

Et recorde fent calça
mentres jo feia els deures
sempre al meu costat,
sempre acompanyant-me.

Recorde fer-me un cabdell
en el teu ventre blanet,
i que em cantaves copla i cuplé.

I que jo vaig acabar cantant
"tápame, tápame, tápame que tengo frío"
i els teus ulls perduts em van preguntar:

Ja te'n vas?

Mon pare fou teixidor
i teixint, teixint
se li va esmunyir la vida.

Li haguera agradat ser dependent d'un comerç
o estudiar electrònica,
però es va quedar teixint, com ningú,
la teranyina on em vaig gitar,
a aprendre la vida.

Vuitanta-dos primaveres
estius
tardors
hiverns
en són moltes
per a les teues cames cansades.

Vuitanta-dos somriures.
Vuitanta-dos tragèdies
van ulcerar els teus ulls,
i ara dius, que ja no veuen el futbol com abans.

Les teues mans que no saben acariciar.
Els teus peus que es van oblidar de caminar
i suren, com ara Armstrong per la lluna.

Però des de l'alçària de la teua cadira de rodes,
ets com sempre, el més alt de tots,
perquè la dignitat s'amaga a la butxaca
d'un guardapols de fàbrica.

Perquè no hi ha ningú que porte, com tu,
la roba d'obrer.

Germà

El cabell et cau sobre la cara
com si volguera amagar
el blau dels teus ulls.

Diuen que li sembles al iaio,
però jo crec que no li sembles a ningú.
Un poc de noblesa aragonesa, potser,
d'emocions contingudes.

Em vas ensenyar el valor
de les poques paraules,
de les cançons tristes,
de la bona poesia.

Continue les teues passes
i em sé mediocre al teu costat,
tornant a sentir-me xiqueta
dins de la teua abraçada d'ós.

Escoltant la BSO de Love Actually

Glasgow love theme,
un piano llunyà
i el sol que treu la cara
d'entre els llençols,
com cada dia.

No hi ha cap cosa
com tenir vint anys
i escoltar una cançó d'amor,
perquè tens tota una vida per davant
on construir
la teua pròpia història.

Pel·lícules

Quan tenia vint anys
m'agradaven les pel·lícules
on l'amor es vivia com a una tragèdia.

M'haguera agradat un amor així:
Romeu i Julieta,
Allò que el vent se'n dugué
Moulin Rouge,
matar o morir d'amor.

Un bon dia vaig descobrir
que l'amor ni mor ni mata,
que l'amor creix,
s'apaga,
naix,
es transforma,
muda,
s'adapta.

Fregant ja els quaranta
triaré un amor
de sabatilla d'anar per casa,
de diumenge a la vesprada,
de cara sense maquillatge,
d'abaixar-se del tacó,
de crear un espai on ser jo,
on viure cada dia,
un comèdia.

Arribares

Groc sol
que naix del mar,
com la vida.

Groga pell,
groc líquid
que cobria les teues mans,

força groga
que es va obrir camí
entre les meues cames
i ho va cobrir tot de
blau,

com els teus ulls.

Amb tu

No sé cuinar,
no sé cosir,
no m'agrada netejar
i em defenc poc amb les noves tecnologies.

No sé anglès
sé molt d'amor
i poc de la vida.

De vegades em preocupa
que l'única herència que et deixi
siguen els contes.

Seré la mare-conte
i tu la filla-conte.

I em preocupa que penses
que tot es pot desitjar
i canviar
prenent la forma d'un conte:

*L'aneguet que no era lleig,
el príncep que no era granota,
la poma que no era bona,
la caseta que no era de xocolata.*

Al remat,
després de tantes anades i vingudes,
cotxe, carretera, trens,
camins, fitxar,
cadira amb rodes, ordinador,

després de trobar-te a faltar més que a la meua vida,
arreplegar-te i entrar el sol dels teus ulls
per totes les finestres que foraden el meu cos,

vull ser conte
i que sigues conte,
i que la teua imaginació vole,
i que tot allò que desitges es torne realitat.

Eixa serà la meua herència.

Mare
avui no hem dit fins on ens volem.

Jo et vull fins al castell de les princeses, i tornar.

Jo fins a la segona estrella a la dreta,
on s'amaga el "*país de mai més*", i tornar.

*Ai, mare, ja ho sé,
jo et vull fins a Sidney,
on viu Nemo,
ho recordes, mare?*

Doncs jo, fins a la casa del tio, a Énguera.

*Però, mare, no oblides les claus a casa,
que has de tornar, que jo t'espere.*

Encara dorm amb tu?

Dormirà amb mi fins el moment
que ella vulga!

Pau,
tendresa,
serenitat,
algun que altre puntelló al costat,
sentir el teu alenar plàcid,
sense cap preocupació.

Com t'envege de vegades,
no cresques mai!

Notar el teu cos calent quan estàs malalta,
el teu peuet buscant el meu
només per a saber que sóc ací.

Per tu he tocat gossos i gats
he netejat mocs amb la mà
o comissures dels llavis
amb els dits plens de saliva.

Per tu vaig engreixar dotze quilos
i em va eixir una hemorroide
que temorosa estic que m'acompanye
la resta dels meus dies.

Per tu vaig inventar un castell de somnis
ple de tots els habitants
que van poblar la teua imaginació
i vaig escoltar amb paciència les mares del parc.

Per tu vaig tornar a tindre amigues
i d'aquesta manera també tu les tindries.
Vaig aprendre a engolir el menjar en un parell de minuts
i em vaig enfonsar en tots els mars de tòpics
que embolcallen el dia de la mare.

Per tu vaig buscar novament les festes de nadal
i vaig estimar novament la meua mare,
vaig menjar mones de pasqua,
vaig pujar a les atraccions de la fira
i vaig fer castells amb l'arena,

castells per l'aire,
castells de núvols,
on tu, blaneta,
pogueres somiar.

No sé si sóc poeta.
Sóc pensadora de trens,
de carrers,
de silencis dins del cotxe,
de moments avorrits al treball,
d'afanys al llit.

No sé si sóc poeta.
Sé que tinc un pes al pit
i cal que ho conte,
un pes en aquestes cames boges,
un pes de portar aquesta motxilla a l'esquena, que és la vida,
i cal que ho conte.

No sé si sóc poeta.
Sé que m'agraden com sonen les paraules,
ajuntar-les
i jugar.
I pensar que fas olor
a una mescla de *nenuco* i suor infantil.
I que no desitge cap altre perfum millor
per a la meua vida.

No sé si sóc poeta,
només sé, que si ho fóra,
tu series el meu millor poema.

*Li brillen els ulls, mare,
estarà enamorada?*

Quina pregunta
per a ser dilluns
i poder donar una resposta
a una xiqueta de tres anys.

Acompanyar-te al cinema
agafar-te de la mà,
compartir espaguetis,
una bona conversa,
el desig d'estar juntes
i sentir-te lliure,
única i de ningú.

Així t'estime jo.
Així vull que t'estimen.

Fa calor.
El sol del parc
es fon davall dels meus peus
i amb ell els meus pensaments.

Han passat tants dies
i et continue recordant pell amb pell.

Feia fred.

Fa calor.

Els xiquets passen corrent,
girant com si fossen trompes.

Mentrestant,
les mares assegudes al banc,
i jo dempeus
recordant.

Et va créixer la barba,
a mi les ulleres.
Ens van créixer els anys
fonent-se la vida,
mentres tu i jo
ens estimem.

Tu i un tren de rodalia

Està ennuvolat.

Els núvols es posen
sobre les muntanyes
a prop de la mar
i ennuvolen també els sostres d'uralita
que es veuen des del tren.

Gent grisa que puja i baixa,
com el cel
i el sol
tímid
esperant l'alba.

Jo t'espere,
tu m'esperes,
nosaltres t'esperem.

Així es la vida,
una andana de rodalia
on tots esperem
algun dia,
a trenc d'alba.

Final del viatge

Sóc
mare
filla
companya
excessiva
contagiosa
amigable
inconformista
lluïtadora.

Vaig ser
espantadissa
estudiosa
obedient
disciplinada.

Sóc
un poc deixada
mal dormilega
de vegades forta
i fins i tot valenta.

Sóc feliç.

Creixeràs.
Trauré la vora
de tots els teus vestits.

Aprendràs a escriure
el teu nom,
aprendràs a dir
t'estime.

I jo,

continuaré netejant
el cerumen de les teues orelletes,
les borretes que els calcetins
deixen als teus peus,

la sola de les teues sabates,
les cicatrius de la teua ànima.

EPÍLEG

Dispose del temps que dura un viatge amb tren
per a fer-te un poema.

Mire a través dels vidres
del meu veí de seient
per si em facilita alguna pista.

Llig els titulars del periòdic
a la llunyania,
amb els ulls xicotets
com els botons d'un pitet escolar.

Mire el llibre d'aquell que porta un bon vestit,
i la revista d'aquella
que té les mans encara sagnant
de tant escurar.

Tots miren el seu mòbil
i jo els mire a ells.

I s'ha fet de dia
i la música acaba
i el trontoll minva
i el meu temps finalitza
i el poema no arriba,
o sí?

Dispose del temps que dura
un xicotet poema
per a dedicar-te la vida.

(O el que dura una vida
per a dedicar-te
tots els meus poemes)

Aquest quadern el vaig acabar d'escriure al tren de rodalia que uneix València i Castelló, un divendres de juny, cap a les tres de la vesprada.

TÍTOLS PUBLICATS

01 Suite de València (Tercera edició)

Marisol González Felip

02 L'espiral del crit (Segona edició)

Joana Navarro

03 Petita por

Paco Mateu

04 Mare in itinere

Lola Camps

Aquest poemari, Mare in itinere de Lola Camps
es va acabar d'imprimir el nou d'octubre de dos mil quinze,
a l'obrador de l'impressor Grafigrau,
amb una primera edició de 100 exemplars numerats i signats

Exemplar N° _____

ISBN 978-84-944316-4-7

9 788494 431647